

Oratiuncula

In funere

84

NOBILISSIMI
AMPLISSIMI ET SPE-

ctatissimi Dn. CASPARI BOM
HOFSE Consulis Rigensis 20 Augusti

Anno 1610 defuncti, qui annus
ipſi fuit Climactericus ſive ſcanſilis.
adornata

24
144

M. HERMANNO SAMSONIO
Symmyſta & ſcholæ Ephoro.

Seneca de breuitat: vita c. 20

Lex à quinquageſimo anno militem
non cogit: à ſexageſimo Senatorem
non citat.

RIGÆ Livonum

Ex officina Typographica

NICOLAI MOLLINI,

1610.

Inu. N° 62341

24

Rotam nostram vitam iter esse ad mortem non solum experientia, sed etiam sapientissimorum virorum sententijs constat. Egregie D. Gregor: lib: 11 moral: c 27: Quid sunt, inquit, nati homines in mundo, nisi quidam flores in campo! Homo etenim more floris procedit ex occulto, & subito apparet in publico; qui statim ex publico per mortem retrahitur ad occultum. Et nunquam in eodem statu permanet, quia dum infantia ad pueritiam, pueritia ad adolescentiam, adolescentia ad juventutem, juvenus ad senectutem, senectus tendit ad mortem, in cursu vitæ presentis ipsis suis augmentis ad detrimenta impellitur: & inde semper deficit, unde se proficere in spaciū vitæ credit. Verè etiam Seneca lib: de brev: vit: c 9 Philosophatur: Quemadmodum quos aut sermo, aut lectio, aut aliqua interior cogitatio iter facientes decipit, pervenisse antè sciunt, quam appropinquasse: ita hoc iter vitæ assiduū & citatissimum, quod dormientes vigilantesq̄ eodem gradu facimus, occupatis non apparet nisi in fine.

Non autem existimandum est, mortem improviso suo adventu obscuros solummodo & ignobiles occupare: potentioribus vero parcere. Contrarium enim iterum experientia & doctissimorum virorum

cen-

LATVIJAS PSR ZIN
 TĀNU AKADEMIJĀ
 KĀRĪGĀ
 FUNDĀCIJĀ
 1824

ZA FB
 22043
 R

censura testatur. S. Chrysostomus serm: de van & breu: vita tom: 5 graviter pariter ac pie monet.

Dicet aliquis, hominis illius magna est potentia: verū duratura in posterum usq; diem, & paulò post interitura: quod ita esse ex longè olim potentioribus patet, qui nusquam in presentia apparent. Nec secus se habet hæc vita quā somniū aliquod ac scena, quā sublata rerum illæ omnes varietates dissoluuntur. Et ut radiante Sole tolluntur insomnia: sic in fine vitæ cuncta evanescent.

Quia igitur:

Optima quæq; dies miseris mortalibus anni
Prima fugit

Et exigua pars vitæ est, quam tam potentes & clari: quam obscuri & ignobiles vivunt: dolendum merito est, plerosq; homines adeo esse sui oblitos, ut non attendant, quomodo & quo fine vivant. Nemo invenitur (inquit Seneca lib: de brev: vit: c 3) qui pecuniam suam dividere velit: vitam unusquisq; quā multis distribuit. Astricti sunt in continendo patrimonio: simul ad temporis jacturam ventū est, profusissimi in eo, cuius unius hōesta avaricia est. Hinc multi dum vivunt, plane mortui sunt & vita præditos se non sentiunt. Alij in voluptatam sordibus volu-

(2)

lutan

lutantur, feliciores vel sua opinione futuri, siin bestias omninò conuerterètur. Alij rationem bono consilio à Deo immortalis concessam, in fraudem malitiamq; còvertunt, & aciem mentis omnem eò intèdunt, ut uxorem alienà corrùpant, virginis pudicitia expugnent, proximo vi vel fraude nocèat, ius canillentur, iniuriam sucent, familias jurgijs, patriam bello misceant.

Verum ab hoc vita genere Amplissimus & Spectatissimus noster consul pie in Domino IESV defunctus alienissimus fuit. Ipse enim attendens, quod vita nostra sit *σὺν ἡμετέροις*, aut si quid minus, omnia sua ad verum vita finem retulit, hoc est, ad DEi gloriam, animi sui cultum, & patriæ salutem. Et quia nôrat, nô minimã partem laudis in eo esse sitam, si quis claro loco natus sit: ideo vitam suam ita instituit, ne illi cum Salustio obijci posset: Ego maioribus meis Virtute præluxi: tu tuis maioribus vita, quam turpiter egisti, magnas offudisti tenebras. Anus enim nostræ

Consulis Iacobus vom Hoffe/qui Thoma Schoningij filiam LUCIAM uxorem duxit, Senatoria dignitate in hac urbe Riga refulsit, & adilitio munere defunctus est. Iohannes vero Schöningius Consul & Archiprator fuit Rigensis: cuius filius Thomas Schöningius Archiepiscatum Rigensem administravit: Parens verò CASPARVS dictus fuit, simili-

ter

5
ter Senator & Aedilis existens. Nimirum à tam præclaris maioribus generosi seminis filius natus amorem DEi eiusq; verbi cum ipso nutricis lacte suxit, totaq; mente penitus combibit, postquam institutioni scholæ nostræ commendatus est;

Quia vero ingenua mentes astrimitantur, quando quiete, sed motu gaudet: ideo consul noster nô semper domi residere, dormire, aut cucurbitas pingere voluit: sed iactis pietatis & bonarum literarum fundamentis peregrinari & loca externa lustrare voluit: cum primis Belgium, Galliam & bonam partem Germaniæ. Scimus enim hoc agnatum non nisi optima cuiq; menti, & siue præso siue nostro auro peregrinati ferè sunt viri magni: Lipsius centur: 1 Epistol:

In illà certe peregrinatione eluxit, quomodo, quos nobilibus populis rectores destinavit præpotens ille moderator rerum omnium Deus, in ijs plerūq; virtus non expectet annos: sapientiãq; semina in eorum animis & radices agant facilius & tempestivius adolescant. Doctrinam namq; mediocrem accedente multarum rerum experentiã consul noster acquisivit, & memorabili humanitate, justã gravitate temperatã, aliorumq; morum elegantia ac venustate omnibus vitis cordatis sese commendabilem reddidit.

Itaq; ex longinqua peregrinatione domum redi-

ens

ens factum est, ut ab omnibus in precio haberetur. & patriciam egregia mentis virginem matrimonio iunctam acciperet, nēpe MARGARETHAM SPENCKHAVSEN. Dixit cum illa annos bene multos, qua superueniente deinde morte ex huius mundi ergastulo in caeleste contubernium commigravit.

Cum autem homo etiam secundum Dei leges sit animal sociabile, & omnem vitæ solitudinem merito detestetur: ideo iterum consul noster de sociâ cricum spexit, quæ ipsius ad repens senium subleuaret, & molestias vitæ incidētes discuteret. Nuptias igitur secundas adornavit cum Gertrudâ Hintelmanniana faminâ virtutum dotibus exquisitissimis locupletatâ, atq; cum illâ usq; ad vitæ finem iuxit. Caterum nō ita diu a tempore harū nuptiarum Consul noster in Senatum adlectus est. Cumq; spirans ingenij eius vigor, iudicij vis incredibilis, prompta facundia, morum gravitas vitæq; integritas omnibus in oculos incurrerent: factum ut intra breue tempus consul crearetur, & à consulatu tandem ad fastigium & cuspidem dignitatum apud nos nempe Burgraviatū ascenderet. Officia certè, quibus fuit præfectus, singulari dexteritate ac fide administravit. Sceleratis fuit seuerus ac minax: bonis blandus ac humanus. Dorophagiâ abominabatur, neq; diuitias ut Jxion nebulâ aut fumū captabat.

Legationē

7
Legationē obiit ad comitia regni Polonici, qua magno cum patriæ fructu coniuncta fuit: Religionis Orthodoxæ, quam hodie à reformatore Lutheranam vocamus, defensor fuit acerrimus, & articulatim se prius concidi ac comminui passus fuisset, quâ à recta illa regula unici verbi diuini abduci. Literarum ac literatorum summus fuit Mecœnas atq; admirator: nihilq; ipsi magis volupe erat, quam cum doctis viris in prandio aut cenâ colloquia miscere. Deniq; in conversatione nemini verborum asperitate grauis, sed omnibus gratus & amabilis fuit.

Nimirum hoc unum restabat adflictis ac penè prostratis infelicis Rigæ rebus, ut talis consul, quo se illa recreabat ac solabatur, acerba sane atq; immaturâ ad huc morte raperetur! Olubrica & ancipitia humana vitæ curricula! O vanas hominum spes! Merito lachrymis oculi omnium fluunt: merito omnia loca lamentationibus perstrepunt atq; planctu gemitibusq; circumsonant. Fortè optime DEUS hoc illustri exemplo nos condocere facere voluisti; terram nobis non pro sede manente, sed pro hospitio datam: hanc, quæ vitæ dicitur, non tam vitam esse, quam iter ad vitam: calum esse nobis patriam, terram nostrum exilium.

Tu optime consul CASPARE HOEL, qui patriæ & omnibus bonis in ea unice carus eras, nunc mortuus

ex aquo omnibus magis, ut sic dicam, unice desideraris. Nescio enim qui fiat, ut carendo magis quam fruendo, quid boni habuerimus, intelligamus; Sed quia DEi voluntas nobis est pro regula, & necessitatem parendi nobis imponit: ideo tu Optime HOFI, qui fato tuo pie sanctus es, & hodierno die funeraris: Salve & Vale: quid enim dicam aliud? Salve inquam & Vale exemplū & spectamen boni consulis. Quod mortuus es, humanæ id fragilitatis fuit: quod vero pie mortuus es, diuinæ fuit felicitatis. Iterum salve bone consul, & in calo immortalis triumphas.

PSR
ZINĀTIŪ AKADEMIA
LATVIJAS
FUŅĀMENTĀLĀ BIBLIOTĒKA
1824

BIBLIOTHEK
der GESELLSCHAFT DER
GESCH. u. ALTERKUNDE.
RIGA.

791453

LU Akad. bibl.

815016133